

KIBÉDI VARGA ÁRON

411

*Mire mennék, ha léteznék?
Mit szorítnék, ha álmodnék?
A semmi
nagyon szerény: semmiség.*

*Mire mennék, ha hívnának?
Kit szorítnék, kit szeretnék,
ha fognának?*

*Szeretném a szó múlását,
szeretném az űr hangzását:
hangjaidat simogatnám,
hangjaiddal temetnének.
Ha léteznék. Ha végeznék.*

Kingston, 2001. október 27.

412

*Én megálmodható vagyok,
én nem álmodok.*

*Engem állítanak,
engem kiállítanak.*

*Képemen csurog a festék,
rólam a lecsendesült vihart mintázzák,
a fölösleges díszleteket.*

Akár vissza is vonhatnának.

Kingston, 2001. október 27.

413

*Kéz kezét mos, megkeres.
Kereken megtagad.*

*Most kezd, most árul
Kezdetleges.*

*Határtalan kezdetek.
A tagadás felfüggesztése.*

Felülkerekedni a hallgatáson.

Kingston, 2001. október 27.

414

*Mit ér az ember, ha érthető?
Mit ér az ember, ha hallgat?*

*Kikapcsolja a szavak erejét,
megkerüli a játékszabályokat.*

*Arra a mondatra ügyel, amelyik nem rá tartozik,
arra a hangra, amelyik elkerülte.*

*Megszólal, mert a véletlent bízták rá,
a rendszerekkel neki kell játszani;*

*neki kell átjárni a meghitt őserdőt,
neki kell átlépni a sűrű fényeken,*

és megkérdezni:

*mit ér az ember, ha nem világít?
mit ér az ember, ha idejét elvesztette?*

Kingston, 2001. október 28.